

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit het tropische Iquitos ... alweer de laatste tamtam van 2015.

Alweer een jaar dat ten einde loopt. Als het goed is genieten jullie nu van de winterse kou, hollandse gezelligheid, Sinterklaas en de al dan niet zwarte Piet, pepernoten, kaarsjes aan, kerstbomen en het komende kerstfeest.

Wij genieten hier van de warmte. Blij juffen en lerarentrainers op de Cristo Redentor school, omdat de kinderen hun staatsexamen zo gemakkelijk konden maken na al onze hulp en met stralende koppies naar buiten kwamen lopen. Trotse en vrolijke kindjes op ons eigen schooltje die tegen het einde van het jaar steeds meer loskomen en alle lesstof steeds beter kunnen volgen. We genieten van personeel dat steeds meer op eigen benen kan staan en ons elke keer minder nodig heeft. En als laatste genieten we van al die lieve mensen in Nederland, die via berichtjes en donaties laten blijken dat ze achter ons en ons project staan. Dank jullie wel voor jullie steun. Wij wensen jullie alvast een hele fijne decembermaand met heel veel mooie geniet momentjes.

Succesvolle campagnes

We schrijven er niet meer zo veel over, maar onze campagnes lopen gewoon door. Elke maand organiseert onze sociaal werkster Nuria, als het kan samen met de vrijwilligers een campagne van twee dagen. En het blijft druk. Er komen elke keer weer meer dan 100 mensen. Het blijft ons verbazen dat er nog steeds zo veel mensen rondlopen zonder geldige identiteitspapieren. Ondanks dat de overheid het steeds moeilijker maakt, als je ze niet hebt. Je mag niet naar school, je hebt geen recht op medische zorg, een ouderen- of invalide uitkering krijg je ook alleen maar met papieren en ga zo maar door.

Maar als je met Nuria door Belèn of door de wijken loopt, blijven mensen haar aanspreken en vragen ze elke keer weer wanneer de volgende campagne is. Het is mooi om te zien hoeveel mensen "onze" Nuria kennen en hoe iedereen haar vertrouwd. Met al hun vragen en twijfels weten ze haar te vinden. Maar daar heeft ze ook hard voor gewerkt. Ze loopt de radio en televisie stations plat en verkoopt zichzelf en het werk dat Manguaré doet aan iedereen die het wil horen. We zijn ontzettend trots op wat ze allemaal voor elkaar heeft gekregen in de loop der jaren en weten zeker dat ze de komende jaren nog veel mensen gaat bereiken.

Onze trainingen

Ook dit jaar hebben we weer trainingen georganiseerd voor docenten van kinderdagverblijven, kleuterscholen en basisscholen. Vorig jaar bleken onze trainingen erg goed te vallen, dus we wilden het erg graag dit jaar weer herhalen. Het enige verschil was, dat we het allemaal wat kleiner hebben aangepakt. Vorig jaar hebben we erg veel tijd en energie gestopt in het promotie – en wervingswerk. Door tijdsgebrek in ons toch al volle programma hebben we dat dit jaar iets kleiner aangepakt. Helaas was dat ook duidelijk merkbaar. De opkomst was een heel stuk kleiner als afgelopen jaar. Maar dat was dan ook het enige verschil. Het enthousiasme onder de trainers was even groot, het programma zat goed in elkaar en de docenten vonden het allemaal even geweldig. Hun evaluaties waren erg positief. Hun grootste verzoeken waren om het volgend jaar te herhalen voor een groter publiek. En daar geven we hun helemaal gelijk in. In 2016 gaan we alles weer wat groter aanpakken. In onze planning is er al ruimte vrijgeroosterd om alles te kunnen regelen.

Afscheid

Ik heb door de jaren heen al heel wat nieuwsbrieven geschreven. Ik vind het altijd leuk, om via onze "tamtam" andere mensen een kijkje in onze wereld te gunnen. Al blijft het lastig om alles goed over te dragen. Deze nieuwsbrief is voor mij anders. Het is de moeilijkste die ik ooit geschreven heb. Het is namelijk mijn definitief laatste nieuwsbrief vanuit Iquitos, mijn officiële laatste werkweek voor El Manguaré en tevens mijn laatste weken in Iquitos.

Op 11 december vlieg ik samen met mijn twee jongste dochters (de oudste zit al in Nederland) terug naar een leven in Nederland. Helaas eerst nog zonder mijn man, maar we hopen dat hij snel kan volgen.

Het is een moeilijke beslissing geweest die lang heeft lopen broeien. Het gevoel was er, maar het is toch niet niks om ons mooie project en de plek waar je zo lang met plezier gewoond hebt achter te laten. Bijna tien jaar van mijn leven laat ik achter me, met mijn vertrek.

Ik weet waarom ik ga, als je zelf kinderen krijgt verandert er een heleboel. Het slechte en zeer saaie overschrijfonderwijs, waar mijn oudste dochter heel erg ellendig van werd, de hartproblemen van mijn tweede dochter, waarvoor we elke keer naar Lima moeten vliegen, omdat ze hier geen kindercardioloog hebben en helaas ook geen juiste diagnoses konden stellen, de cijfers die niet liegen als het gaat over seksueel misbruik en verkrachting onder meisjes en vrouwen (bijna 90% van de vrouwen geven aan misbruikt te zijn), waaraan ik mijn drie dochters niet wil blootstellen. Daarnaast mijn gemis naar familie en vrienden, het missen van de mooie Nederlandse seizoenen en natuur en ga zo maar door.

Maar ik weet ook dat ik 1000 dingen ga missen van hier. Ons mooie project met alle super geweldige collega's, waar ik zo enorm trots op ben. Ik weet dat ze het prima gaan doen zonder mij, er is een stabiele basis gecreëerd, maar missen ga ik het allemaal wel.

En daarnaast natuurlijk alle moois en lekkers van Iquitos. Mijn mooie huis, met de enorme tuin, waarin we getrouwd zijn, waar al mijn kinderen zijn geboren en getogen, de papegaaien en toekans in mijn tuin, de heerlijke vis die je overal kunt eten, het simpele leven, de mooie kleding, muziek en dans vande drie mooie en zeer verschillende regio's van Peru, dat het niet uitmaakt hoe je erbij loopt, de bbq van Iquitos met hun enorme stukken kip, bier en harde muziek, de mooie boottripjes, de muziek en het altijd en overal kunnen dansen.

Maar het is geen definitief afscheid. Natuurlijk blijf ik in Nederland nog steeds zeer betrokken bij El Manguaré. Ik ga doen wat ik kan om El Manguaré vanuit Nederland te ondersteunen. Daarnaast ligt mijn hart en de roots van mijn kinderen in Iquitos. Dus terugkomen doen we zeker. Bedankt iedereen voor de ondersteuning in mijn beslissing.

Een blik op een aantal kindjes van ons schooltje

Jhony Valentino Yumbato Panaifo

Jhony is een nieuwsgierige, kleine jongen uit Belén.

Zijn thuissituatie is helaas een veel voorkomende situatie in Iquitos:

Jhony komt uit een groot gezin. Zijn ouders mishandelen hem en zijn broertjes en zusjes. Ondanks dat ze de kracht moeten vinden om deze moeilijke situatie in hun gezin te doorstaan, helpen de broertjes en zusjes elkaar met alles.

Jhony en zijn tweelingzusje, Milagros, gaan beiden naar school bij El Manguaré.

Jhony is een unieke jongen die zichzelf sterk ontwikkeld op school.

El Manguaré geeft hem de mogelijkheid om tijd te steken in zichzelf als persoon; zoals persoonlijke aandacht en creatieve taken om zijn kennis te vergroten. In het begin van het schooljaar, was hij een verlegen en introverte jongen. Sinds El Manguaré hem deze basis aspecten biedt, heeft hij zichzelf geopend naar iedereen en straalt hij van oor tot oor. Als je deze kleine jongeman ziet vol met energie, dan weet je dat school een plek is waar hij elke dag met liefde naartoe gaat.

Silvia Esther Aspaja Guevara

Silvia is een zeer klein meisje uit Iquitos. Ze is vijf, maar lijkt in alles wel drie. Zowel haar bouw, als haar ontwikkeling.

Ze komt uit een groot gezin met veel broertjes en zusjes, wonende in een klein huis langs de drukke hoofdweg. Haar vader is een ernstige drugsverslaafde en haar moeder is zwakbegaafd.

Beide ouders hebben geen identiteitskaart, wat het extreem moeilijk maakt voor Silvia om ook aan een identiteitskaart te komen. Daardoor heeft ze geen mogelijkheid heeft om legaal naar een school en naar de dokter te gaan. We blijven voor haar vechten.

Silvia's ouders maken zich er niet zo druk over of ze naar school gaat. Haar moeder verkoopt kip op de markt om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Gelukkig is Silvia meestal erg enthousiast en komt ze vaak zelf of met haar zus naar Manguaré.

Op school, leeft Silvia in haar eigen wereld, hoogstwaarschijnlijk vanwege haar thuissituatie. Ze gaat weinig vooruit in haar ontwikkeling. Daarom blijft ze komend jaar nog bij ons op school.

Ondanks dit, is ze altijd blij en enthousiast voor elke nieuwe opdracht. Daarnaast, verwelkomt ze elke leraar met een warme en liefdevolle knuffel.

Luz Amelia Rodriguez Velayaree

Luz is een stille en mooie, kleine meid.

Ze heeft haar moeder verloren toen ze erg jong was, en haar vader is niet meer in beeld.

Ze woonde een tijdje bij een broer van haar, maar die zorgden erg slecht voor haar. Ze kwam niet meer naar school en is daar erg afgevallen. Gelukkig heeft een andere broer nu de zorg op zich genomen en komt ze weer naar school. Ze zit onder de wondjes en we hebben het gevoel dat daar niet echt op gelet wordt. Vorige week hebben haar juf en een vrijwilligster haar meegenomen naar het ziekenhuis. Ze hebben haar behandeld, maar helaas wilden ze verder niets meer doen, totdat ze met haar familie komt. Op school praat ze niet veel, maar als je haar persoonlijke aandacht geeft, straalt ze door het hele klaslokaal. Haar verwelkomende blik maakt elke leraar en medeleerling blij. Op dit moment zijn we druk bezig om de achterstand die ze heeft opgelopen, door haar afwezigheid, weer weg te werken.

Renzo Jesús Mejía Marichin

Renzo is een stille en introverte jongen uit Belén.

Zijn moeder heeft vier kinderen, en helaas weet ze de helft van de tijd niet welke vader bij welk kind hoort. Wat het erg lastig maakt om identiteitskaarten voor deze kinderen te regelen.

Toen Renzo geboren werd, was zijn vader 17 jaar oud en zijn moeder 30 jaar oud.

Zijn moeder werkt op de markt, dus van 's ochtends heel vroeg tot laat, is ze er niet.

De kinderen blijven dan bij oma of bij een tante. Heel goed werkt dat niet, want als

Renzo niet naar school wil, dan gaat hij niet. Of hij zegt dat hij gaat en zwerft de hele dag op straat.

Bij El Manguaré, is hij ontzettend verlegen.

Ondanks dat hij verlegen is, ontwikkelt hij zichzelf wel en kun je hem dagelijks zien groeien.

Carlos Perez Rios

Carlos is een slimme, blije en kleine jongeman.

Helaas is zijn thuissituatie deprimerend:

Carlos zijn moeder is 20 jaar oud en heeft onlangs een vierde kind gebaard. Alle vier de kinderen hebben verschillende vaders en ze zijn allemaal niet meer in beeld.

Zijn moeder leeft al sinds haar twaalfde op straat en ze is al jaren in de prostitutie.

Op school vindt Carlos het gemakkelijk om zijn klasgenootjes bij te houden, aangezien hij erg intelligent is en open naar alle nieuwe opdrachten en activiteiten. Hij zit dan ook in de goede klas. Daar is hij bezig met de basisstof voor groep drie. Dat gaat hem allemaal erg goed af.

Patrick Fabrizio Mozombite Calampa

Patrick is een mooie, maar zeer gesloten en verlegen jongen.

Hij komt uit een gezin met gescheiden ouders. Patrick is de jongste uit zijn familie, met een ontzettend groot leeftijdsverschil tussen hem en zijn broertjes en zusjes. Meer informatie is er helaas niet te achterhalen.

Op El Manguaré is Patrick erg onzeker en stil, daardoor heeft hij veel hulp en aandacht nodig.

Hij heeft vooral veel hulp nodig bij individuele opdrachten. Hij kan het eigenlijk allemaal niet alleen. Daarnaast, is herhaling de sleutel voor zijn ontwikkeling, aangezien hij erg veel moeite heeft om zijn klasgenootjes bij te houden. We willen hem komend jaar graag nog ene jaartje bij ons houden, maar vooralsnog accepteren zijn ouders dat helaas niet.

Een warme junglegroet,

Marielle & Yolante

Hadewich Vanneste, ex-vrijwilligster aan het woord:

Lieve Manguaré vrienden,

Na lang twifelen wat ik deze zomer wou doen heb ik het toch niet kunnen laten om na 4 jaar nog eens een ticket richting Peru te boeken. In september vloog ik terug naar Peru voor 3 weken. Met als belangrijkste en eerste doel te gaan kijken hoe het met Manguaré gesteld was. Natuurlijk was het ook heerlijk om nog eens goed bij te babbelen met Marielle, een cerveza te drinken met papito Ot, eindelijk Sofia te ontmoeten, kinder babbeltjes te voeren met Amber en Norah en al die lieve mensen terug te zien die 4 jaar geleden me hebben geholpen om me al snel op men gemak te voelen in deze totaal andere cultuur. Het was super speciaal om in een volledig ander land aan te komen en toch een gevoel van thuis komen te hebben.

Al van het begin bewonder ik Manguaré om wille van zijn eenvoud. Zonder te idealistisch te worden proberen ze met de weinige mogelijkheden die ze hebben zo veel mogelijk goeds te bereiken. Ze voelen een warme dankbaarheid bij elk kind dat klaar gestoomd geraakt om naar de lagere school te gaan, weer een nieuwe letter bijleert, zich zelf terug waardeert of nog beter warm gemaakt wordt om dingen bij te leren zonder dat de kinderen het als iets vermoeiends beschouwen. Iquitos heeft te veel

kinderen met een uitzichtloze situatie om, met hun nochtans ijzersterk team, voldoende te kunnen helpen. Maar elk kind waar ze een relatie mee aangaan benaderen ze met een heel groot enthousiasme en positiviteit. Dit idee dat 4 jaar geleden al heel duidelijk leefde bij Marielle en Yolante was nu bij elk personeelslid van Manguaré heel duidelijk te voelen. Het team dat vrij stabiel is gebleven ademt samen dezelfde geest uit. Ze trekken met zijn allen aan hetzelfde koord en dit nog veel sterker dan vroeger. Elk teamlid staat achter datgene wat hij/zij doet en is er om de kinderen te helpen. Na deze 2e ontmoeting in september ben ik er zeker van dat deze groep Peruanen het project zelf zouden kunnen dragen. In mijn ogen heb je dan al een heel belangrijk doel bereikt!

Na 2 weken terug een beetje mee te leven in Iquitos werd het al snel duidelijk dat de hulp die Manguaré bied, broodnodig blijft. Het project is enorm gegroeid en heel positief geëvolueerd, maar de armoede is nog steeds dezelfde als 4 jaar geleden. Houten, kleine open huisjes. Vrouwen met veel te veel kinderen, van verschillende mannen, waarvan ze soms zelf niet weten welke man de vader is van welk kind. Bijna iedereen verkoopt wel iets om 's avonds toch een portie rijst op het bord van hun gezin te krijgen, veel alcoholisme, mishandeling en agressie. Het is heel pijnlijk en confronterend om te zien hoe weinig kansen al deze mensen krijgen gewoon omdat ze in Iquitos zijn geboren. Mijn dankbaarheid voor het kunnen waarmaken van mijn dromen is in september weer wat gegroeid. Dankjewel Marielle en heel

het Manguaré team dat jullie me de kans gaven om nog eens helemaal ondergedompeld te worden in jullie mooie project. Ik ben nog eens goed wakker geschud en kreeg in september nog eens de extra duw in de rug dat ik nooit mag vergeten te genieten van al de kleine alledaagse dingen die hier in België heel vanzelfsprekend lijken, maar die voor de El manguaré kindjes vaak alleen maar in hun mooie dromen voorkomen.

Nikki Nilwik, (17 jaar), Vrijwilligster van september tot december, aan het woord:

Hola!

Ik ben Nikki Nilwik, 17 jaar en zit onderhand al bijna drie maanden in het ontzettend indrukwekkende Iquitos. Na mijn examens had ik nog geen zin om te gaan studeren en besloot ik een tussenjaar te nemen. Ik wilde sowieso vrijwilligerswerk gaan doen en het moest in een Spaanstalig land zijn, aangezien mijn moeder uit Ecuador komt en ik mijn gebrekkige Spaans toch wel heel graag wilde verbeteren. Helaas blijken er heel veel projecten in Spaanstalige landen te zijn, vooral als je geen idee hebt wat je wilt gaan doen. Gelukkig kwam ik toen in gesprek met Erik Schneiders, een van mijn leraren én een ex-collega van Marielle, die mij voorstelde aan het geweldige project El Manguaré. Na dit gesprek heb ik niet meer verder gezocht naar een ander project en ben ik meteen contact gaan zoeken met Marielle.

Nu ik bijna aan het eind van mijn tijd hier zit, geeft deze brief me een mooie kans om terug te kijken naar mijn indrukwekkende en tegelijkertijd zeer confronterende tijd hier in Iquitos. Ondanks dat deze 3 maanden voorbij zijn gevlogen, heb ik dingen geleerd en meegemaakt die ik hopelijk de rest van mijn leven bij me zal dragen. Elke week heb ik bij alle drie de projecten geprobeerd mijn steentje bij te dragen en heb hier enorm van genoten.

Op het schooltje van El Manguaré heb ik vanaf dag een bij Lizbeth in de klas meegeholpen. De klassen zijn namelijk sinds mijn komst ingedeeld op niveau en Lizbeth heeft de klas gekregen die het laagste scoorden op ons examen. Ook vind ik Lizbeth gewoon een hele leuke vrouw en goeie lerares. In mijn korte periode heb ik kindjes zien groeien en ben ik vaker per week met een enorme lach op mijn gezicht naar huis gegaan omdat ; ‘Sanjana eindelijk haar eigen naam kon schrijven!’ of ‘Silvia de kleur geel wist aan te wijzen!’ Ik had nooit gedacht dat ik zo blij kon worden van zo’n ontzettend kleine dingen. Tuurlijk heb ik ook dagen gehad dat ik een paar kinderen even niet kon helpen, omdat ik ze echt niet meer uit

kon staan. Maar het merendeel van de tijd heb ik echt met alle liefde met deze kinderen gewerkt en zal ik ze (bijna...) allemaal gaan missen. De dagen dat Lizbeth en ik samen in onze handen stonden te klappen van vreugde omdat we een goeie dag achter de rug hadden, zullen mij nog heel lang heel gelukkig maken.

Op Cristo , de school waar wij ook helpen, hadden Allison (vrijwilligster die hier, voor en met mij, heeft gezeten) en ik een lijst van ongeveer 30 kinderen die het lezen niet zo goed onder de knie hadden. Onze taak was dan ook deze kindjes te helpen en met behulp van het boek van El Manguaré kan ik met trots zeggen dat dit aardig goed gelukt is. Toen ik vandaag namelijk naar Cristo ging, had ik nog maar een lijstje van 7 kinderen die geholpen moesten worden!

De dagen die toch het meeste indruk op mij hebben gemaakt, zijn de dagen met Nuria, een van de liefste vrouwen op deze wereld. Tuurlijk, tijdens het werken op de schooltjes kom je verhalen te

horen van de kinderen, waarvan je niet kan geloven dat het werkelijk zo is. Maar tot op het moment dat ik echt door de wijken liep met Nuria en in contact kwam met de mensen hier, leek dit ook allemaal echt onwerkelijk. Alleen al de huisjes (hutjes) waarin de mensen wonen, zijn schrikbarend. Maar de verhalen, die hebben mij het meest geraakt. Het gevoel dat ik kreeg toen een meisje van 14 naar ons toe kwam, met de opmerking; 'Mi hijito no tiene DNI' , kan ik niet met woorden duidelijk maken.

Het liefst zou ik hier nog langer blijven om de hele bevolking van Iquitos te kunnen helpen. Helaas is dit een beetje onrealistisch. Zestien December zit mijn tijd hier er namelijk weer op en zal ik doorvliegen naar mijn volgende avontuur.

Ik wil het team van El Manguaré enorm bedanken voor alles, ik had nooit gedacht dat ik me op een plek als deze, zo thuis zou kunnen voelen. Ik zal ze stuk voor stuk ook enorm erg gaan missen.

Maar lieve Marielle, Ot en de meisjes wil ik nog even apart noemen.

Zelfs nu zij met hun gezin in een 'vreemde' periode zitten, hebben ze mij namelijk altijd met open armen ontvangen. Stiekem ben ik ook heel blij dat ik ze niet te lang hoef te missen, want zodra ik terug ben in Nederland hebben zij hun plekje (hopelijk met Ot) al gevonden daar.

Ik zal mijn tijd hier nooit vergeten, dat weet ik zeker. Mede doordat ik ook een paar nieuwe littekens op mijn benen heb gekregen die me er elke ochtend weer aan laten herinneren (leuk hoor, die moto's). Ik ga met pijn in mijn hart dit project, deze stad, en natuurlijk de geweldige mensen waarmee ik heb gewerkt en de lieve kinderen hier verlaten.

Bedankt voor het lezen,

Veel liefs, Nikki (of Nicole, mijn naam in Iquitos)!